

Kitab Daniel - Nomer Satus Rong Puluh Loro

Kabukane Kayekten: Lelampahan Lumantar Daniel 11 lan Guncangé Umaté Allah

Jeff Pippenger

2024-03-07

Nalika pepadhang saka Daniel pasal sewelas, ayat patang puluh nganti patang puluh lima, kabukak segelé ing wekasaning jaman ing taun 1989, para satruing kayektèn maringi panampik kang ndadèkaké Gusti Allah nglairaké kayektèn-kayektèn kanggo mbélani premis-premis dhasar saka péranganing wacan ing kitab Daniel kang banjur dadi prakara lan fokusing serangané Iblis. Kontroversi bab kayektèn lan kaluputan sajroning sajarah iku dienggo déning Roh Suci kanggo nandhani paugeran-paugeran kenabian tartamtu kang bakal luwih nambahi kawruh sing wis kabukak segelé lan sawisé iku bakal nyoba generasi pungkasan ing sajarah bumi. Kita wis ngrembug “telung aplikasi saka ramalan,” lan ngenali aplikasi-aplikasi mau minangka sawijining paugeran utama kang kaandharaké lumantar prosès panampik kang diprenahaké déning Iblis sajroning dina-dina kapungkur mau. Prosès kontroversial iku diarani minangka “goncangan,” déning Sister White.

“Aku dituduhaké marang pangayomaning Gusti Allah ana ing antarané umaté, lan dipratélakaké yèn saben pacoban sing kalakon déning proses panyulingan lan panyucèn marang wong-wong sing ngakuné Kristen mbuktèkaké yèn sawatara ana kang mung rereged. Emas murni iku ora tansah katon. Ing saben krisis kaagaman, ana sawatara sing rubuh ing sangisoré panggodha. Guncangan saka Gusti Allah nyapu lunga wong akèh kaya godhong-godhong garing. Kamakmuran nambahi cacahing wong akèh sing mung ngakun-ngaku. Kasangsaran ngresiki wong-wong mau metu saka pasamuwan. Minangka sawijining golongan, rohé wong-wong mau ora mantep marang Gusti Allah. Wong-wong mau metu saka antarané kita, marga wong-wong mau pancèn dudu bagéan saka kita; awit nalika kasangsaran utawa panganiaya jumeneng marga saka pangandika, akèh wong dadi kesandhung.” Testimonies, volume 4, 89.

“Pengguncangan” punika kadadosaken nalikaning kayekten dipunbikak segelé déning Singa saking taler Yehuda lan salajengipun dipunwedharaken.

“Aku nyuwun tegesing goncangan sing wis dakdeleng, lan kaparingi katrangan manawa iku bakal kadadosaké déning paseksèn kang jejeg sing kawujud awit saka piwulangé Sang Seksiné kang Satuhu marang wong-wong Laodikia. Iki bakal nindakaké pangaribawa marang atiné wong kang nampani, lan bakal nuntun dhèwèké ngluhuraké panji lan nyurung metu kayektèn kang jejeg. Sawetara wong ora bakal bisa nampani paseksèn kang jejeg iki. Wong-wong mau bakal padha nglawan, lan iki lah kang bakal njalari ana goncangan ing antarané umaté Allah.” Early Writings, 271.

Panyingkapan “bebener” tansah njalari sawijining goncangan, lan bebener kang kabikak segelé ing taun 1989 nindakaké prakara iku piyambak. Salah siji paédah saka panentangan

kang dilairaké marang bebener iku yaiku tuwuhé sawatara paugeran kanggo netepaké tambahing kawruh sajroning taun-taun sawisé 1989. Pangrembakané paugeran-paugeran iku sejajar karo pangrembakaning satunggaling kumpulan paugeran ing mangsa para Millerit. Kabeh aplikasi rangkep telu saka wangsit Kitab Suci nyumbang marang kajelasaning prastawa-prastawa ing dina-dina wekasan.

Telu penerapan tumrap Roma lan Babel netepaké sesambungan antarane wong wadon mau lan kéwan sing ditumpaki sarta diprentahi déning dheweke sajroning sajarah krisis angger-angger Minggu, kang uga minangka sajarah paukuman eksekutifé Allah tumrap sundelé Babel.

Panganggone kaping telu saka “utusan kang nyawisake dalam tumrap Utusan Prejanjian,” lan uga saka “Élia,” nandhani pakaryan lan pekabaran ing rong mangsa kang nggambarake panutupaning mangsa sih-rahmat ing dina-dina wekasan. Mangsa kang kapisan diwiwiti kanthi swara kang kapisan saka Wahyu pasal wolulas, kang makili wiwitaning pangadilan panyelidikan tumrap wong-wong urip kanggo Adventisme Laodikia, lan mangsa kang pungkasan diwiwiti kanthi swara kang kapindho saka Wahyu pasal wolulas, kang makili pangadilan eksekutif tumrap sundel Babil.

Panganggone kaping telu tumrap Roma lan Babil nggambarake sajarah njaba umat Allah ing dina-dina pungkasan, dene panganggone kaping telu tumrap Élia lan utusan kang nyawisake dalam nggambarake sajarah njero umat Allah ing dina pungkasan. Panganggone kaping telu tumrap telung Bilai nandhani pesen kang lumaku ngliwati loro mangsa kasebut, kang bebarengan nggambarake mangsa panutuping pangadilan, kang diwiwiti saka brayaté Allah, lan sawisé iku tumrap wong-wong kang ana ing njabané brayaté Allah. Telung Bilai iku nandhani yèn Islam iku pesen udan pungkasan, lan uga piranti pangadilan kang dienggo déning Allah tumrap wong-wong kang meksa panyembahan marang srengéngé marang sakèhé umat manungsa. Panutuping pangadilan nggambarake “dina-dina piwalesé Allah,” tumrap pasamuwané kang murtad lan uga tumrap para duraka kang ana ing njabané pasamuwané.

Nalika Gusti Yesus kaping pisan miwiti paladosanipun wonten ing pasamuwan ing Nazaret, Panjenenganipun migunakaken Yesaya bab sawidak siji kanggé netepaken paladosanipun, piwucalipun, lan pakaryanipun, ingkang kalebet pangenalan bab wekdal paukumaning piwalesipun Allah. Paladosanipun, piwucalipun, lan pakaryanipun punika dados pralambang tumrap paladosan, piwucal, lan pakaryanipun para satus patang puluh sekawan ewu, awit kanthi profetis piyambakipun sami ndherek Sang Cempé dhateng pundi kemawon Panjenenganipun tindak.

Rohing Pangéran Allah ana ing atasku; awit Pangéran wus njebadi aku kanggo martakaké kabar kabungahan marang wong-wong kang andhap-asor; Panjenengané wus ngutus aku kanggo mbalut wong kang atiné remuk, kanggo mratelakaké kamardikan marang para tawanan, lan kabukakaning pakunjaran marang wong-wong kang kabelunggu; Kanggo mratelakaké taun sih-rahmaté Pangéran, lan dina piwalesing Allah

kita; kanggo nglipur sakehé wong kang padha sesambat; Kanggo netepaké tumrap wong-wong kang padha sesambat ana ing Sion, kanggo maringi wong-wong mau kaéndahan minangka gantiné awu, lenga kabungahan minangka gantiné pangadhuh, sandhangan pujian minangka gantiné roh kasusah; supaya wong-wong mau karanana wit-witan kabeneran, tandurané Pangéran, supaya Panjenengané kaluhuraké. Lan wong-wong mau bakal padha mbangun reruntuhan kang lawas, bakal ngedegaké menèh karusakan-karusakan biyèn, lan bakal ndandani kutha-kutha kang dadi reruntuhan, karusakan-karusakan turun-temurun. Lan wong-wong manca bakal ngadeg lan ngangon pepanthanmu, lan anak-anaké wong asing bakal dadi tukang mluku lan tukang ngolah pakebonan anggurmu. Nanging kowé bakal sinebut para Imamé Pangéran; wong-wong bakal nyebut kowé para Peladèné Allah kita; kowé bakal mangan kasugihané bangsa-bangsa liya, lan ana ing kamulyané wong-wong mau kowé bakal padha gumunggung. Yesaya 61:1–6.

Gusti Yesus katetepaké minangkani Panjenengané sing kaurapi nalika baptisané, lan tenger dalam iku nglambangaké tanggal 11 September 2001 nalika pengurapan Roh Suci wiwit tumurun marang wong-wong sing ngakoni yèn kawutahan udan pungkasan ing dina-dina wekasan wis dilambangaké déning sajarah kaum Millerit, yaiku reruntuhan lawas sing bakal dibangun manèh déning satus patang puluh papat èwu, sawisé padha bali marang dalan-dalan lawasé Yeremia.

Piwulang bab kabeneraning Kristus saka pambrontakan taun 1888 maneh dadi bebener kang saiki, lan piwulang saka pambrontakan taun 1888 iku kabar kabungahan kang nduwèni daya kanggo mbebat atining wong-wong kang remuk, nanging ora kuwasa mbukak ati kang atos saka wong-wong kang nduwèni mripat kanggo ndeleng, nanging ora nyumurupi, lan kang nduwèni kuping kanggo ngrungu, nanging ora mangertèni. Piwulang bab kabeneraning Kristus saka pambrontakan taun 1888 iku uga piwulang kanggo Laodikia kang banjur rawuh maneh kanggo mbukak lawanging pakunjaran tumrap wong-wong kang dadi tawananing dosa déning Panjenengané Kang nduwèni kuwasa kanggo mbukak lawang-lawang kang ora bisa dibukak déning sapa waé, lan nutup lawang-lawang kang ora bisa ditutup déning sapa waé.

Ing tanggal 11 September 2001, wong-wong kang katetepaké kanggo ngaturaké kabar kabungahan iku, uga katetepaké kanggo martakaké taun keparenging Pangéran lan dina piwalesing bebenduné Allah. Taun keparenging Pangéran uga wiwit ing wektu iku, lan Panjenengané kanthi sampurna kersa nampani pamratobaté wong Laodikia, nganti tekan dinané piwalesing bebenduné Allah lumantar hukum Minggu kang bakal enggal teka ing Amerika Sarékat. Banjur piwalesing bebenduné bakal kawedhar tumrap pasamuwan kang nampik mangertèni wektu rawuhipun, lan ing wektu kang padha pangadilan kang lumaksana saya maju tumrap sundel Babil wiwit katindakaké.

Ing dina katampanane Panjenengane, Panjenengane janji bakal nglipur sakèhé wong kang padha sesambat, lan wong-wong kang padha sesambat ana ing Yérusalèm iku dipratélakaké ing Yèheskèl pasal sanga. Panglipuré mau kalaksanakaké déning Sang Panglipur, lumantar

nampani wèwara udan pungkasan kang nalika iku lagi kacurihaké marang wong-wong mau. Nanging mung manawa wong-wong mau ngakoni udan iku. Sawisé padha ndarbèni Sang Panglipur, lan ngrampungaké pakaryan mbangun manèh papan-papan reruntuhan lawas, lumantar méthodologi “baris demi baris,” yaiku kang dipratélakaké ing pérangan kitab Yésaya minangka pakaryan netepaké garis ramalan kang nggambaraké karusakaning sajarah suci, ing sandhuwuré garis ramalan liyané kang nggambaraké sawijining karusakan. Ing pakaryan iku wong-wong mau ngadegaké manèh karusakan-karusakan saka akèh turunan. Banjur “wong-wong manca” bakal nanggapi wong-wong kang padha sesambat, kang diangkat minangka pratandha panji, supaya wong-wong manca bisa ndeleng.

Panyatane Kristus ngenani pakaryan lan pelayanan Panjenengane, kaya katetepaké ing Yesaya pasal sewidak siji, iku pakaryan lan pelayanane wong satus patang puluh papat ewu. Pakaryan iku wis digambaraké ana ing gerakan-gerakan reformasi suci, lan ing taun 1989, tekanlah wektu wekasan kang wis dipracalèkaké déning kabèh “wektu-wektu wekasan” sadurungé. Kaya déné siji ayat, Daniel pasal woluh, ayat patbelas, diakoni minangka dhasar lan pilar utama saka gerakan Millerit, mangkono uga ayat kang dadi dhasar lan pilar utama saka gerakan Future for America yaiku Daniel pasal sewelas, ayat patang puluh. Kanggo para Millerit, pepadhanging pilar utama iku dipratandhakaké minangka pepadhanging wahyu ing Kali Ulai, lan tumrap gerakan Future for America pepadhanging pilar utama iku dipratandhakaké minangka pepadhanging wahyu ing Kali Hiddekel.

“Pepadhang kang ditampi déning Daniel saka Gusti Allah diparingaké mligi kanggo dina-dina wekasan iki. Wahyu-wahyu kang didelengé ana ing pinggir Kali Ulai lan Hiddekel, kali-kali gedhé ing Sinear, saiki lagi lumaku tumuju kasampurnané, lan kabèh prastawa kang wis dinubuataké iku enggal bakal kalakon.” Testimonies to Ministers, 112.

Padhanging loro wahyu kang dipralambangaké déning loro kali iku padha gegandhèngan siji lan sijiné, lan kalakoné ana ing dina-dina pungkasan. “Gegandhèngan” bebarengané iku makili panyawijiné manungsa lan ilahi, yaiku pesen sing bola-bali diidentifikasi déning Sister White minangka pesené Kristus ing konteks yèn kamanungsan kang kasawijèkaké karo kaallahan ora nglakoni dosa. Loro kali iku makili gegandhèngan iku piyambak.

“Ora kurang saka katamtuan kang sampurna kang bisa nyukupi patokaning panjaluke Gusti Allah. Panjenengane ora nglilani pepakon-pepakonipun tetep samar utawa ora cetha. Panjenengane ora mrentah apa-apa kajaba kang pancen prelu supaya manungsa lumebu ing karukunan karo Panjenengane. Kita kudu nuduhake marang para wong dosa patuladhaning budi pekerti miturut karsa Panjenengane lan nuntun wong-wong mau marang Sang Kristus, kang lumantar sih-rahmate piyambak waé patuladhan iki bisa kajangkep.”

“Juru Slamet ngasta ing sarirane piyambak sakehing karingkhihaning manungsa lan nglampahi gesang tanpa dosa, supaya manungsa aja wedi manawa amarga ringkihé kodrat manungsa, padha ora bisa ngalahake. Kristus rawuh supaya kita dados ‘wong-wong kang melu nampi kodrat ilahi,’ lan gesangé mratelakaké bilih kamanungsan, manawi manunggal kaliyan kaallahan, ora nindakaké dosa.

“Sang Juru Slamet menang supaya nedahaké marang manungsa kepriyé dhèwèké bisa menang. Kabeh panggodhané Iblis, Kristus ngadhepi kanthi pangandikané Allah. Kanthi pitados marang janji-janjiné Allah, Panjenengané nampa kakuwatan kanggo manut dhawuh-dhawuhipun Allah, lan sang panggodha ora bisa olèh kauntungan apa-apa. Marang saben panggodha, wangsulané yaiku, ‘Ana katulisan.’ Mangkono Allah wis maringi kita pangandikané kanggo nglawan piala. Janji-janji kang gedhé banget lan aji banget iku dadi kagungan kita, supaya lumantar iku kita ‘bisa dadi pandum ing kodrat ilahi, awit wus oncat saka karusakan kang ana ing jagad marga saka hawa nepsu.’ 2 Petrus 1:4.

“Dhawuhna marang wong kang kataman panggodha supaya aja nyawang marang kahanan, marang ringkihe dhiri, utawa marang kakuwataning panggodha, nanging marang kakuwataning pangandikanipun Allah. Sakèhing kakuwatanipun iku kagungan kita. ‘Pangandika Paduka,’ mangkono pangandikanipun juru mazmur, ‘sampun kula simpen wonten ing manah kula, supados kula mboten damel dosa dhateng Paduka.’ ‘Miturut pangandikaning lambé Paduka kula sampun kaéman saking marganing tiyang ingkang mbebayani.’ Jabur 119:11; 17:4.” The Ministry of Healing, 181.

Tambah ing kawruh ing taun 1798 lan ing taun 1989 makili pambukakan segel Sabda Allah kang profetik. Sabdané nyadhiyakake kakuwatan kanggo menang kaya Panjenengané wis menang, lan “uripé mratelakake yèn kamanungsan, manunggal karo kaallahan, ora nindakaké dosa.” Wahyu babagan Kali Ulai iku wahyu marah ngenani rawuhipun, kang dipratelakaké déning wangsit babagan rong éwu telung atus dina. Wahyu babagan Kali Hiddekel iku wahyu chazon ngenani sajarah profetik, kang dipratelakaké déning wangsit babagan rong éwu limang atus rong puluh taun. Wahyu marah makili kaallahan lan wahyu chazon makili kamanungsan.

Kaloro kali ing Shinar kuna, yaiku Ulai lan Hiddekel, utawa kang saiki kawentar minangka Tigris lan Efrat, pungkasané nyawiji menyang jalur banyu Shatt al-Arab ing Irak sisih kidul, lan Shatt al-Arab banjur mili mlebu ing Teluk Persia. Gusti Yesus migunakaké kang jasmani lan alamiah kanggo nggambarake kang rohani, lan wahyu-wahyu kang gegayutan karo kaloro kali iku, kang saiki lagi ana ing proses kasembadané, nggambarake sesambungan antaraning manungsa lan ilahi kang dumadi nalika padha ngancik pungkasaning lelampahané menyang segara. Kasunyatan iki katetepake ing wiwitaning kaloro pameca nabi kang diwakili déning kaloro wahyu ing Daniel bab wolu, ayat telulas lan patbelas. Siji wahyu iku pitakon, sijiné manèh iku wangsulan, lan miturut nalar loro-loroné ora bisa dipisahaké.

Sesanti babagan kamanungsan, kang nandhesaké panindhesan marang pasamuwan suci lan bala, diwiwiti ing taun 677 SM, lan sesanti babagan kaallahan, kang nandhesaké panampakané Kristus, diwiwiti ing taun 457 SM. Panyambuning kaallahan lan kamanungsan dipratelakaké déning rong atus rong puluh taun, kang nyambungaké rong titik wiwitan saka loro sesanti mau. Rong atus rong puluh iku minangka pralambang “panyambuning kamanungsan karo kaallahan,” lan uga dipratelakaké déning

panyambung ing tambah ing kawruh ing wekasan jaman ing taun 1798, karo tambah ing kawruh ing wekasan jaman ing taun 1989.

Pesen sing diformalisasi, kang asalé saka mundhaké kawruh ing taun 1798, kawitan dipratelakaké déning Miller ing taun 1831 (lan banjur ing koran Vermont Telegraph ing taun 1833). Taun 1831 iku rong atus rong puluh taun sawisé diterbitaké Alkitab King James ing taun 1611. Alkitab King James makili sawijining dokumen mawi sipat kaping pindho saka Prajanjian Lawas lan Prajanjian Anyar. Wiwitan lan pungkasaning rong atus rong puluh taun iku “ngubengaké” sawijining terbitan ilahi karo sawijining terbitan manungsa. Katrangan ing terbitan manungsa iku asalé saka pepadhang ilahi kang wis kabikak segelé nalika wekasaning jaman ing taun 1798, banjur diformalisasi lumantar pakaryané sawijining piranti manungsa, kang wis wiwit nerbitaké iku ing taun 1831. Iku sawijining terbitan ilahi, mawa pesen kang disegel kanthi ilahi, kang sawisé kuwi dibikak segelé déning umat manungsa, lan salajengipun dipratelakaké déning sawijining piranti manungsa. Tembung Ibrani kang dipertalihaké dadi “publish” ing Sabdaning Allah tegesé nyeluk supaya sesambat (marang), misuwur, tamu, ngundang, nyebut, maringi jeneng, martakaké, ngumumaké, ngucapaké, nerbitaké. Miller wiwit nerbitaké pesené ing taun 1831, banjur ing taun 1833 iku kanthi harfiah diterbitaké ing Vermont Telegraph.

Pesen ingkang dipraformalisasi ingkang asalipun saking tambah ing kawruh ing taun 1989 kapisan dipunwedharaken ing taun 1996 (ing majalah The Time of the End), rong atus kalih dasa taun sasampunipun kapublishedan kalih dokumen suci ingkang misuwur kanthi aran Declaration of Independence ing taun 1776 (lan salajengipun Constitution of the United States) ing taun 1789. Wiwitan lan pungkasanipun rong atus kalih dasa taun punika nyambungaken kaallahan kaliyan kamanungsan, lan punika kalampahan lumantar kapublishedan kalih dokumen ilahi, wiwit taun 1776. Nalika kitab Daniel kabikak segelnipun ing wekdal wekasan ing taun 1989, pesen ingkang dipraformalisasi, ingkang sampun kasil kawujud lumantar pakaryanipun sawijining piranti manungsa, dipunwedharaken ing taun 1996. Rerangkènipun inggih punika kapublishedan ilahi, lajeng pambikakan segel, lajeng kapublishedan manungsa.

Ing kaloro mangsa wekasan, telung langkaping kayekten iku katitèni. Kaloroné padha diwiwiti déning sawijining publikasi ilahi minangka langkah kapisan, lan sawijining publikasi manungsa kang nerangaké pesen ilahi iku dadi langkah pungkasan. Langkah ing tengah iku nalika Sanga singa saka taler Yehuda mbikak segel pesen ilahi kanggo sajarah tartamtu iku, lan sawisé iku milih sawijining piranti manungsa kanggo nglumpukaké pepadhang kang wis kabikak segelé saka dokumen ilahi mau. Nalika pambikakan segel iku kalakon, ana pambrontakan kang kawehaké déning para duraka kang ora mangertèni tambahé kawruh. Mulané, sawijining publikasi ilahi dilambangaké déning aksara kapisan saka abjad Ibrani, tambahé kawruh dilambangaké déning aksara kaping telulas ing panggonan pambrontakan kawedhar, lan publikasi manungsa bab pesen ilahi kang mirunggan kanggo sajarah iku yaiku aksara pungkasan saka abjad Ibrani; lan manawa katunggalaké bebarengan, telung aksara iku tegesé “kayekten”.

Sesanti-sesanti bab Kali Ulai lan Hiddekel sing sapunika lagi lumampah tumuju kasampurnan mratélakaké bilih ing dina-dina wekasan, tambahing kawruh saka kaloro kali punika manunggal dados satunggal kanggo mbuktèkaké bilih kaallahan ingkang kasarengan kaliyan kamanungsan boten damel dosa. Daniel nampi sesanti ingkang nglambangaké rawuhipun Kristus ing pungkasaning ramalan kalih èwu telung atus taun ing taun 1844 nalika piyambakipun wonten ing sacedhakipun Kali Ulai.

Lan aku weruh ana ing sajroning wahyu; lan nalika aku weruh iku, kelakon yèn aku ana ing Susan, ing kedhaton, kang ana ing tanah pasamuwan Elam; lan aku weruh ana ing sajroning wahyu, lan aku ana ing sacedhaké kali Ulai. Daniel 8:2.

Daniel nampi wahyu sing nglambangaké wahyu bab rong èwu limang atus rong puluh taun sajarah kenabian nalika ana ing pinggir Kali Hiddekel.

Lan ing dina kaping patlikur ing sasi kawitan, nalika aku ana ing pinggir kali gedhé, yaiku Hiddekel. Daniel 10:4.

Sakbanjuré iku, Gabriel nerangaké ancasé wahyu chazon ing Kali Hiddekel ana ing ayat patbelas.

Saiki aku teka supaya kowé padha mangertèni apa kang bakal tumiba marang bangsamu ing dina-dina wekasan; awit wahyu iku isih kanggo akèh dina. Daniel 10:14.

Wahyuning kali Ulai netepake “penampakan” Kristus, (keallahan) nalika Panjenengane dumadakan rawuh menyang Padalemané ing tanggal 22 Oktober 1844. Iku nglambangake “keallahan” mlebu ing padalemane para Millerit (kamanungsan) ing tanggal iku, kanggo Dina Pangruwating Dosa, tegesé dina “manunggal dadi siji”, nglambangake sesambungané keallahan karo kamanungsan. Wahyu kang kaparingake déning kali Hiddekel netepake apa kang bakal nempuh umat Allah (kamanungsan) ing dina-dina wekasan.

Wiwitaning wahyu bab “panampakan” iku ana ing taun 457 SM. Rong atus rong puluh taun sawisé mangsa kenabian kang nandhani pangidak-idaké pasucèn lan bala, kang wiwit ing taun 677 SM. Pungkasaning rong atus rong puluh taun kang gegandhèngan bebarengan ing titik wiwitané kaloro wahyu mau, ditandhani déning Sang Juru-Itung Ajaib, kang uga Sang Juru-Basa Ajaib ing Habakuk 2:20.

Nanging Sang Pangéran ana ing padalemané kang suci: muga sakèhé bumi meneng ana ing ngarsané Panjenengané. Habakuk 2:20.

Sesambungan antarane kamanungsan lan kaallahan, kang ing wiwitan kaanggit lumantar titik wiwitan saka loro pratélan nabi iku, kacethakaké manèh ing titik pungkasané kang sesarengan lumantar pasal lan ayat sing njlentrehaké rawuhipun Kaallahan kanthi dadakan mlebet ing pasamuwan suci kang wus Panjenengané bangun sajrone patang puluh enem taun, diwiwiti ing wektu wekasan taun 1798, lan dipungkasi patang puluh enem taun sawisé iku, yaiku tanggal 22 Oktober 1844.

Apa kowe padha ora sumurup manawa kowe iku padalemané Allah, lan manawa Rohé Allah manggon ana ing kowé? Manawa ana wong ngrusak padalemané Allah, wong iku bakal dirusak déning Allah; awit padalemané Allah iku suci, lan padaleman iku ya kowé.
1 Korinta 3:16, 17.

Ing tanggal 22 Oktober 1844, cocog karo wahyu bab “panampakan”, Habakuk netepake manawa Sang Pangéran ana ing padalemané kang suci. Panjenengané wis ngedegaké padaleman suci kang wis dirusak lan diidak-idak sajroning rong èwu limang atus rong puluh taun, sajroning patang puluh nem taun.

Lan kandhanana marang panjenengane, pangandikane mangkene: Mangkene pangandikané Pangéran sarwa dumadi: Lah wong kang asmane TUNAS; lan panjenengané bakal thukul saka panggonané dhéwé, lan panjenengané bakal yasa Pedalemané Pangéran: iya panjenengané dhéwé kang bakal yasa Pedalemané Pangéran; lan panjenengané bakal ngasta kamulyan, sarta bakal lenggah lan mrentah ana ing dhamparé; lan panjenengané bakal dadi imam ana ing dhamparé; lan pitutur karukunan bakal ana ing antarané wong loro mau. Lan makutha-makutha iku bakal dadi kagungané Helem, lan Tobia, lan Yedaya, lan Hen anaké Zefanya, dadi pepéling ana ing Pedalemané Pangéran. Lan wong-wong kang ana ing kadohan bakal padha teka lan mbangun ana ing Pedalemané Pangéran, lan kowé bakal padha sumurup yèn Pangéran sarwa dumadi wus ngutus aku marang kowé. Lan iki bakal kelakon, manawa kowé temen-temen manut marang swarané Pangéran Allahmu. Zakharia 6:12–15.

Ing Yokanan 2:20, sawisé Kristus ngresiki Pedalemané Allah, kang miturut Sister White minangka kasampurnaning Maleakhi pasal telu, padha kaya déné tanggal 22 Oktober 1844, utusaning prejanjian iku dumadakan rawuh ing Pedalemané Panjenengané.

Gusti Yesus mangsuli lan ngandika marang wong-wong mau, “Runtuhna Padaleman Suci iki, lan sajroning telung dina Ingsun bakal ngedegake maneh.” Wong-wong Yahudi banjur padha matur, “Patang puluh nem taun suwéné Padaleman Suci iki diwangun, lan apa Panjenengan arep ngedegake maneh sajroning telung dina?” Nanging Panjenengané ngandika bab padalemaning sarirané piyambak. Yohanes 2:19–20.

Minangka kawujudan saka Maleakhi pasal telu, Kristus dumadakan rawuh ing Pedalemané nalika Panjenengané ngresiki padaleman ing wiwitaning paladosan-Nya ing Yokanan pasal loro, kang nglambangaké tanggal 22 Oktober 1844. Reresik padaleman déning Kristus ing Yokanan pasal loro, lan tanggal 22 Oktober 1844, iku minangka kawujudan saka Maleakhi pasal telu. Ing Yokanan pasal LORO lan ayat RONGPULUH, kita diparingi pawartos yèn padaleman manungsa wis diadegaké sajroning patang puluh enem taun, lan padaleman ilahi diwangun manèh sajroning telung dina. Padaleman manungsa mung dadi “padaleman suci” miturut Habakuk nalika kaallahan dumadakan rawuh mlebu ing kono, kaya kang kelakon ing tanggal 22 Oktober 1844, awit kaallahan kang manunggal karo kamanungsan ora nindakaké dosa. Wahyu-wahyu bab loro kali gedhé ing Sinear nggambaraké kayektèn yèn kamanungsan kang manunggal karo kaallahan ora nindakaké dosa.

Kita badhé nerusaken pangrembakan kita tumrap ayat kaping patang puluh saking Daniel pasal sewelas wonten ing artikel salajengipun.

Kowé uga, minangka watu-watu kang urip, lagi katata dadi omah rohani, dadi kaimaman suci, supaya nyaosaké kurban-kurban rohani kang kadhawuhaké marang Allah lumantar Gusti Yesus Kristus. 1 Petrus 2:5.